

Arrest

nr. 321 112 van 3 februari 2025
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. DOMINICUS
Henry Fordlaan 47
3600 GENK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 5 januari 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 november 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op het arrest van 11 juli 2024 met nr. X waarbij de debatten worden heropend en de zitting wordt bepaald op 4 oktober 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES TORRES LOREDO.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. DOMINICUS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 23 augustus 2022 een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 19 september 2023.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 29 november 2023 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van origine Pashtoun te zijn. U bent soennitisch moslim. U bent afkomstig uit het dorp Treli in Chapalhar district, Nangarhar. U woonde hier samen met uw familie, waaronder ook uw oom S.M. U ging tot de negende graad naar school, maar leerde hier niets. Hiernaast volgde u Koranlessen en werkte u op de gronden. U stond in voor het schoonmaken van de waterkanalen.

Uw vader en één van uw ooms werkten beide voor de overheid. Uw vader werkte eerst als kok in de luchthaven van Kabul en werd daarna overgeplaatst naar Bagram. In Bagram werkte hij als soldaat en stond in voor de pauzes van de gevangenen. Uw oom, H., werkte als sergeant voor de grensbrigade in Nangarhar. De taliban kwam soms naar jullie huis om naar uw vader te vragen. Voor de machtsovername ontvingen jullie ook een dreigbrief van de taliban gericht aan uw vader en H. Na de machtsovername kwam uw vader naar huis. Na één of twee weken werd hij door de taliban meegenomen uit jullie huis. Diezelfde nacht vroeg de taliban ook naar u en uw oom S. (CGVS xxx). Uw moeder verstopte jullie in de bakplaats in jullie huis. Nadat uw vader werd meegenomen stuurde ze u en uw oom direct naar het huis van haar broer. Één of twee weken na de machtsovername verlieten jullie Afghanistan.

Na jullie vertrek stuurde de taliban een tweede dreigbrief. Ook bleven ze langskomen om naar u en uw oom te vragen. Één of twee weken na de machtsovername verlieten u en uw oom S. Afghanistan. Uw oom H. verdween na de machtsovername. Een tijdje geleden kwam u erachter dat op 15 augustus 2023 zijn lichaam gevonden werd in het dorp Rombalah.

Na een reis van ongeveer een jaar, via onder andere Turkije, Servië en Oostenrijk, kwam u omstreeks 20 augustus 2022 aan in België. U diende uw verzoek om internationale bescherming in op 23 augustus 2022.

Ter staving van uw verzoek legde u de volgende documenten voor: uw originele taskera, de werkbadge van H., zijn bankkaart en twee foto's van hem. Van uw vader legde u een National Army Card, trainingscertificaat, trainingsrapport, werkbadge, bankkaart en een werkdocument voor. U legde ook twee dreigbrieven en een USBstick voor. Op de USB-stick staan kopieën van de documenten die u voorlegde, een foto van uw overleden oom en een video.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u geen elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedurele redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichten.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging, zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, heeft of een reëel risico heeft op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Er dient te worden vastgesteld dat uw verklaringen gekenmerkt worden door verschillende vaagheden, tegenstrijdigheden, merkwaardigheden en onaannemelijkheden, waardoor het CGVS geen geloof kan toeschrijven aan uw vluchtrelaas en uw vrees.

Vooreerst stelt het CGVS vast dat uw algemene geloofwaardigheid is aangetast door uw verklaringen over uw leeftijd. Bij de registratie van uw verzoek om internationale bescherming bij de Dienst Vreemdelingenzaken op 23 augustus 2022 stelde u immers te zijn geboren op 31 augustus 2006 en minderjarig te zijn (Registreren Verzoek om Internationale Bescherming (VIB)). Echter, kan aan deze verklaring een geloof worden gehecht. Na medisch onderzoek werd uw geboortjaar namelijk aangepast naar 2002. In de bijgevoegde beslissing van de Dienst Voogdij van 8 september 2022 staat dat u de dag van het medisch onderzoek op 29 augustus 2022 ouder was dan 18 jaar, vermoedelijk 21,4 jaar met een standaarddeviatie van 1,9 jaar. Dat u ten onrechte beweert minderjarig te zijn, doet afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid.

Vervolgens waren uw verklaringen over het werk van uw vader en zijn broer H. zeer beperkt. Over H. kon u enkel zeggen dat hij als eerste sergeant bij de grensbrigade in Nangarhar werkte (CGVS, p.11). U verklaarde niets over zijn taken te weten of op de hoogte te zijn van hoe lang hij gewerkt had, in welke provincies hij werkzaam was, wie zijn bazen en collega's waren, hoe zijn uniform eruit zag, hoeveel hij verdiende en hoe hij betaald werd (CGVS, p.11-12). Uw uitleg voor uw beperkte kennis van het werk van uw oom H. was dat u een kind was en daarom niet goed op de hoogte was (ibid.). Echter, kan dit niet als een geldige verklaring gezien worden doordat uit de leeftijdstest duidelijk werd dat u ouder bent dan u verklaarde. Bovendien legde u verschillende documenten in verband met het werk van H. voor waaruit u informatie kon halen (zie administratief dossier). Zo legde u zijn werkbadge voor waarop staat dat hij werkzaam was voor het Afghan National Army (ANA) (ibid.). U verklaarde niet te weten hoe uw oom betaald werd, maar legde wel zijn bankkaart voor (ibid.). Ook legde u twee foto's voor waarop hij in uniform te zien is (ibid.).

Daarnaast gaf u aan dat uw oom S., de broer van H. en uw vader, waarschijnlijk beter op de hoogte was van zijn werk (CGVS, p.10-12). Aangezien u samen met hem uit Afghanistan vertrok, samen met hem in het opvangcentrum verblijft en uit zijn persoonlijk onderhoud (zie administratief dossier) duidelijk werd dat hij inderdaad beter op de hoogte bleek te zijn, kon van u worden verwacht dat u hem om meer informatie vroeg. Uw gebrek aan kennis kan hierdoor als een gebrek aan interesse gezien worden. Zeker aangezien het werk van uw vader en uw oom H. de reden was waarom u Afghanistan verliet. Bovendien is het opvallend dat u zowel bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) als tijdens uw interview als Mineur Etranger Non Accompagné (MENA) niets over het werk van H. zei (MENA-fiche en CGVS-vragenlijst, d.d. 10.01.2023). Wanneer u ermee werd geconfronteerd dat u hier bij de DVZ niets over zei, gaf u als verklaring dat u niet wist waar uw oom was en daarom niets over hem zei (CGVS, p.12). Aangezien het uw eigen verantwoordelijkheid was om alle belangrijke elementen in verband met uw vrees en vlucht aan te geven, volstond deze verklaring niet. Daarenboven is het niet logisch dat u omdat u niet op de hoogte was van uw ooms locatie, u niet kon vermelden wat voor werk hij in Afghanistan deed. Zeker, aangezien zijn werk er mee voor zorgde dat u Afghanistan verliet (CGVS, p.13).

Bovenvermelde elementen hebben dan ook een negatief effect op de geloofwaardigheid van uw vrees en vluchtrelaas.

Bovenstaande kan ook gezegd worden voor uw gebrekkige kennis in verband met het werk van uw vader. Ondanks dat u verschillende documenten in verband met het werk van uw vader voorlegde en aanhaalde dat uw oom S. beter op de hoogte was van zijn werk, bleven uw verklaringen beperkt. U kon enkel zeggen dat hij als kok in de luchthaven van Kabul werkte en dat hij later naar Bagram werd overplaatst waar hij als soldaat instond voor de pauze van gevangenen (CGVS, p.7-10). U zei zelf nooit meer informatie aan iemand gevraagd te hebben over het werk van uw vader (ibid.). Uit zijn National Army Card, waarover u zei dat het zijn rijbewijs was (CGVS, p.3), kon worden afgeleid dat hij werkzaam was bij het ANA (zie administratief dossier). Op zijn werkbadge staat dan weer dat hij bij het ANA werkte en welke rang hij had (ibid.). U legde ook een certificaat voor waarop staat te lezen dat uw vader een Remote Basic Warrior Training volgde in Bagram (ibid.). En van de bankkaart die u van uw vader voorlegde kan worden afgeleid op welke manier hij betaald werd (ibid.). Dat u niet op de hoogte was van bovenstaande informatie ondanks dat u de documenten in uw bezit had en de kans had om meer informatie aan uw oom S. te vragen, wijst op een gebrek aan interesse. Dit heeft een negatieve invloed op het geloof dat aan uw vrees en vluchtrelaas kan worden gehecht.

Daarnaast verklaarde u dat de taliban voor de machtsovername naar uw huis kwam op zoek naar uw vader (CGVS, p.16). Ook stuurden ze een dreigbrief gericht aan uw vader en H. (CGVS, p.16-17). Na de machtsovername werd uw vader door hen meegenomen (CGVS, p.17). Uw oom H. werd na de overname gedood (CGVS, p.18). U gaf aan dat de taliban hiervoor nog nooit naar u en uw oom S. had gevraagd (CGVS, p.18). Hierdoor rijst de vraag waarom u en uw oom S. dan nog door de taliban werden bedreigd. U kon dit zelf ook niet verklaren (ibid.). Uit de beschikbare informatie (het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en de EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/countryguidance-afghanistan-january-2023>) wordt duidelijk dat familieleden van personen die tot de ANSF behoorden in bepaalde gevallen te maken kunnen krijgen met vervolging, bv. wanneer de taliban op zoek zijn naar de persoon met het profiel of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de taliban wraak willen nemen op deze persoon en zijn familie. U

haalde geen dergelijke zaken aan. Het loutere feit dat u een familielid bent van een vroeger lid van het ANSF onvoldoende om een nood aan bescherming in uw hoofde aannemelijk te maken.

Verder zorgden uw beperkte en tegenstrijdige verklaringen over de vervolgingsfeiten ervoor dat deze bovendien niet geloofwaardig zijn. Uw verklaringen over de ontvoering van uw vader bleven oppervlakkig. Zo wist u dat de taliban binnenkwam en uw vader meenam, maar kon u niet zeggen met hoeveel ze waren (CGVS, p.17). U had ze namelijk niet gezien omdat uw moeder u verstopte (ibid.). Het is dan weer merkwaardig dat u wel kon zeggen dat sommige van de taliban over de muur klommen (ibid.). Verder was u niet goed op de hoogte van de bedreigingen van de taliban. Zo wist u niet hoe vaak de taliban voor de machtsovername naar uw huis kwam (CGVS, p.16). Ook van de dreigbrieven was u niet goed op de hoogte (CGVS, p.16-17). U wist niet wat er in de brieven stond of wanneer jullie ze ontvingen (CGVS, p.16-17, 19). U verklaarde uw gebrek aan kennis over de bedreigingen met uw jonge leeftijd (ibid.). Opnieuw moet u hier worden gewezen op de leeftijdstest die deze verklaring tegensprekt. Bovendien, legde u de twee dreigbrieven voor en had u de kans om meer informatie aan uw oom S. te vragen (CGVS, p.3-4, 16-17, 19). Dit wijst opnieuw op een gebrek aan interesse. Zo zijn de dreigbrieven gedateerd en staat erin wat de taliban precies van jullie wilde (zie administratief dossier). Vervolgens wordt uw geloofwaardigheid over de bedreigingen en voornamelijk de dreigbrieven aangetast doordat u niets over de dreigbrieven zei bij de DVZ (CGVS-vragenlijst, d.d. 10.01.2023) of bij uw interview als MENA (MENAfiche). Wanneer u hiermee werd geconfronteerd zei u dat u niet genoeg tijd had om alles te zeggen (CGVS, p.20). Nochtans verklaarde u aan het begin van het persoonlijk onderhoud dat u bij de DVZ alles gezegd had buiten het overlijden van uw oom (CGVS, p.3). Naast het feit dat het uw verantwoordelijkheid was om alle belangrijke aspecten van uw vrees aan te geven, kon er dan op z'n minst verwacht worden dat u dit aan het begin van het persoonlijk onderhoud, wanneer u ernaar gevraagd werd, vermeld zou hebben (ibid.). U verklaarde dat de taliban na uw vertrek nog regelmatig naar jullie huis kwam (CGVS, p.18). U legde hiervan een video neer (zie administratief dossier). Door uw beperkte verklaringen over de situatie waarbij u niet kon zeggen wie van de taliban er komt, hoe vaak ze komen of wat er allemaal gezegd wordt (ibid.), kan er niet zomaar bewijswaarde aan de video worden gegeven. Bovendien kan op geen enkele manier worden vastgesteld door wie, op welke plaats, op welk tijdstip en in welke precieze omstandigheden de video gefilmd werd noch wie de gefilmde personen in kwestie zijn. Er kan niet met zekerheid worden gezegd dat de gewapende personen in de video leden van de taliban zijn. Ook kan nergens uit afgeleid worden dat de vrouwen en kinderen uw familieleden zijn. Daar de video door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie geen garantie biedt over de authenticiteit van wat wordt getoond, kan er ook hierdoor geen bewijswaarde aan worden toegekend. Bovenstaande zaken hebben een negatieve invloed op uw geloofwaardigheid.

Ten slotte, waren uw verklaringen over de verdwijning en dood van uw oom H. tegenstrijdig. Tijdens het vrij relaas zei u dat zowel uw vader als oom na de machtsovername naar huis kwamen (CGVS, p.13). Later, verklaarde u dan weer dat uw oom na de machtsovername verdween (CGVS, p.18). U verklaarde dat u niet wist hoe en wanneer hij werd meegenomen (ibid.). U zei wel dat uw oom S. hier meer informatie over zou hebben, maar u kon die informatie niet geven (ibid.). Ook bij de DVZ of tijdens uw interview als MENA zei u niets over de verdwijning van uw oom. Bovenstaande zaken zorgen ervoor dat er vraagtekens geplaatst kunnen worden bij de verdwijning en het overlijden van uw oom H. Dit heeft een negatieve invloed op de geloofwaardigheid van uw vrees en vluchtrelaas.

Omwille van de hierboven opgesomde redenen slaagde u er niet in uw problemen en die van uw familieleden met de taliban aannemelijk te maken. Bijgevolg kunt u niet aantonen dat er op dit ogenblik, wat u betreft, een actuele of gegronde vrees voor vervolging, in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, bestaat.

De documenten die u ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming neerlegde, kunnen deze vaststellingen niet in een ander daglicht plaatsen. Uw taskera ondersteunt enkel uw verklaringen over uw identiteit, uw plaats van herkomst en uw nationaliteit. Dit zijn elementen die in deze beslissing niet in twijfel werden getrokken. De documenten en foto's in verband met uw vader en oom H. kunnen hoogstens uw verklaringen over de activiteiten van uw vader en oom H. ondersteunen, welke vooralsnog niet in twijfel worden getrokken. Wat de hierboven besproken video en de foto van de overleden persoon die op de USB staat betreft, kan er op geen enkele manier worden vastgesteld op welke plaats, welk tijdstip en in welke precieze omstandigheden het beeldmateriaal werd genomen. Bovendien moet worden benadrukt dat aan privébeeldmateriaal geen bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie geen garantie bieden over de authenticiteit van wat wordt getoond. Er kan niet met zekerheid worden gezegd of de overleden persoon in kwestie uw oom H. is (zie administratief dossier). U legde ook nog een

trainingsrapport voor (zie administratief dossier). Doordat dit document niet zeer goed leesbaar is, kon niet worden opgemaakt van wie het document was. Hiernaast legde u nog een werkdocument van uw vader voor, maar dit was niet leesbaar.

Daarnaast mag niet worden vergeten dat Afghaanse documenten in het algemeen weinig bewijswaarde hebben. Ze hebben hierdoor slechts een zeer beperkte waarde bij het ondersteunen van het vluchtrelaas. Zo blijkt het bijzonder moeilijk om echte van valse Afghaanse documenten te onderscheiden. Verder worden er vervalste talibanbrieven verkocht aan verzoekers om internationale bescherming om hun vluchtrelaas te ondersteunen. Ook de door u neergelegde dreigbrieven kunnen vervalst zijn of enkel en alleen zijn opgesteld met het oog op uw verzoek om internationale bescherming. Zie de COI Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude van 14 januari 2021 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_corruptie_en_documentenfraude_20210114_0.pdf).

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld

worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022 en de eerste helft van 2023.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers. In de periode van 15 augustus 2021 tot 30 mei 2023 registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ook in de periode februari-april 2023 waren IED-aanvallen (79 slachtoffers, waarvan 13 dodelijke) en 'explosive remnants of war' (117 slachtoffers) de belangrijkste oorzaak van burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bermbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers

niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan.

Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in ‘extreme need’) en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van

de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontegensprekend, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van

vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering

of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'élites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Voor de volledigheid moet worden opgemerkt dat het verzoek van uw oom S.M. eveneens werd afgesloten met een weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Rechtspleging

2.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

Artikel 39/59, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Deze wetsbepaling houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nrs. 227.364 en 227.365; RvS 27 mei 2015, nr. 231.354).

2.2. Verzoeker legt op 26 januari 2024 een syntheseseminarie neer. Ter zitting wijst de voorzitter wijst erop dat zijn syntheseseminarie uit de debatten moet worden geweerd, daar de thans gevoerde procedure niet voorziet in de mogelijkheid tot het neerleggen van een dergelijk stuk. Voor wat de in deze memorie opgenomen uiteenzetting over de tijdigheid van het beroep betreft, wijst de voorzitter erop dat deze niet langer ter discussie staat. Verzoeker heeft hierbij geen opmerkingen.

3. Verzoekschrift

In een eerste middel voert verzoeker een schending aan van artikel 1 A, 2 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen “48/4, §1-2c” en 48/5, §3 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen.

Verzoeker begint de uiteenzetting van zijn middel met een algemene inhoudelijke toelichting bij de door hem geschonden geachte bepalingen en beginselen en gaat vervolgens in op de motivering van de bestreden beslissing omtrent de geloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas. Verzoeker geeft aan hier niet mee akkoord te gaan en tracht deze te weerleggen. Hij gaat in op de bevindingen van de verwerende partij omtrent zijn leeftijd, zijn beperkte verklaringen over het werk van zijn vader en oom, en de bedreigingen door de taliban. Hij geeft hierbij te kennen dat hij na het persoonlijk onderhoud op het CGVS een nieuwe dreigbrief ontving en legt deze neer als stuk 5 gevoegd bij het verzoekschrift.

Voorts benadrukt hij dat op de video die hij heeft neergelegd tijdens het persoonlijk onderhoud, duidelijk is te zien dat militanten van de taliban gewapend bij zijn huis staan. Hij klaagt hierbij aan dat de video in kwestie niet werd bekeken tijdens het persoonlijk onderhoud omdat de computers op dat moment niet werkten. Hij legt een usb-stick neer die deze video zou bevatten, samen met videobeelden van de omgeving rond zijn woning (stukken 6 en 9). Samen met de foto's gevoegd aan het verzoekschrift (stuk 8), zouden deze beelden aantonen dat het om dezelfde woning gaat als in de oorspronkelijke video. Hij stelt verder dat, gelet op de uitrusting en uniformen van de gefilmden personen, kan worden aangenomen dat dit wel degelijk militanten zijn van de taliban.

Verzoeker geeft tot slot aan dat zijn broer na het persoonlijk onderhoud op het CGVS zwaar toegetakeld werd door militanten van de taliban als wraak voor zijn verdwijning. Hij legt foto's neer waarop te zien is hoe de arm en been van zijn broer in het gips liggen (stuk 7).

Ter ondersteuning van het verzoekschrift stelt verzoeker de volgende documenten toe te voegen:

- dreigbrief van de taliban gericht aan verzoeker (stuk 5);
- fotodossier verwondingen aangebracht aan zijn broer (stuk 7);
- fotodossier woning verzoeker (stuk 8)
- een usb-stick met een video taliban (stuk 6) en video woning verzoeker (stuk 9).

4. Aanvullende nota's

4.1. De verwerende partij maakt op 13 mei 2024 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over waarin een evaluatie van de actuele situatie in Afghanistan wordt gemaakt. Zij verwijst via consulteerbare weblinks naar:

- EUAA “COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments” van 4 november 2022;
- EUAA “Country guidance: Afghanistan” van januari 2023;
- EUAA “Afghanistan: Security Situation” van augustus 2022;
- EASO “Afghanistan Country Focus” van januari 2022;

- EUAA “Afghanistan - Country Focus” van december 2023;
- EUAA “Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city” van augustus 2022;
- EASO Country of Origin Information Report “Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City” van augustus 2020;
- EUAA “Afghanistan: Targeting of individuals” van augustus 2022;
- UNAMA “Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan” van juni 2023;
- COI Focus “Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban” van 14 december 2023.

4.2. Op 1 oktober 2024 maakt de verwerende partij een tweede aanvullende nota over waarin zij haar analyse van de veiligheidssituatie en de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan, alsook van het risico ingeval van verwestering actualiseert. Naast de landeninformatie waaraan wordt gerefereerd in de aanvullende nota van 13 mei 2024, verwijst zij naar de EUAA Country Guidance van mei 2024 omtrent Afghanistan en de EUAA “COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments” van 2 februari 2024 als bijkomende informatiebronnen. Zij vermeldt er tevens de weblinks van.

4.3. Ter terechtzitting legt verzoeker overeenkomstig voormeld artikel in de vorm van een aanvullende nota een foto neer waarvan hij stelt dat zijn oom R. hierop staat afgebeeld, liggend in het ziekenhuis na verwondingen die zouden zijn aangebracht door de taliban. Ter terechtzitting verduidelijkt verzoeker dat de taliban te weten zouden zijn gekomen dat hij verzoeker naar hier heeft gestuurd en hem hielp te vluchten.

5. Voorafgaand

5.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten zoals deze voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU, met name ervoor zorgen dat het daadwerkelijk rechtsmiddel een volledig en ex nunc onderzoek omvat van zowel de feitelijke als juridische gronden, met inbegrip van, indien van toepassing, een onderzoek van de behoefte aan internationale bescherming.

5.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht in casu bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing moeten steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

5.3. Het wettelijke kader omtrent de samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen, samen met informatie over de vraag of de verzoeker aan vervolging of ernstige schade is blootgesteld of zou kunnen worden blootgesteld en de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker.

Consistentie, voldoende detaillering alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

A. Verzoekers vluchtrelaas

6.1. Verzoeker verklaart dat hij Afghanistan heeft verlaten uit vrees voor vervolging door de taliban omwille van de werkzaamheden van zijn vader en van zijn oom H. die beiden voor de overheid werkten. Hij verklaart dat zijn vader na de machtsovername door de taliban werd meegenomen en dat zijn oom H. werd gedood.

6.2. Na lezing van het rechtsplegingsdossier, besluit de Raad in navolging van de verwerende partij dat verzoeker zijn beweerde vrees voor de taliban omwille van de werkzaamheden van zijn vader en oom H. voor de overheid niet geloofwaardig heeft kunnen maken.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande de verschillende vaststellingen waarop de verwerende partij haar beoordeling steunt. Deze bevindingen vinden steun in het administratief dossier, zoals uitgebreid weergegeven in de motieven van de bestreden beslissing, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent en correct.

Verzoeker slaagt er niet om deze bevindingen aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, te verklaren of te weerleggen, zoals hierna zal blijken.

6.3. De verwerende partij stelt vooreerst vast dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde leeftijd.

In de bestreden beslissing wordt er terdege op gewezen dat, in het kader van het leeftijdsonderzoek uitgevoerd op 29 augustus 2022, verzoekers leeftijd werd vastgesteld op 21,4 jaar met een standaarddeviatie van 1,9 jaar wat maakt dat verzoeker minstens 19,5 jaar was bij aankomst in België (AD CGVS, map 7, Beslissing tot leeftijdsbepaling, FOD Justitie, dienst Voogdij, 8 september 2022). Dit leeftijdsonderzoek wijst uit dat verzoeker bij de registratie van zijn beschermingsverzoek alleszins niet 16 jaar oud en minderjarig was zoals hij toen had voorgehouden aangezien hij er verklaarde geboren te zijn op 31 augustus 2006 (bijlage 26).

De beslissing van de Dienst Voogdij wordt geacht overeen te stemmen met de wet en uitvoerbaar te zijn zolang zij niet is vernietigd of ingetrokken. Verzoeker had de mogelijkheid om overeenkomstig artikel 19 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State tegen deze beslissing een beroep tot nietigverklaring in te stellen bij voormeld rechtscollege. Tevens werd hij van deze mogelijkheid in kennis gesteld in de kennisgeving van de beslissing van de Dienst Voogdij. Nergens uit het rechtsplegingsdossier blijkt dat verzoeker deze beroepsmogelijkheid daadwerkelijk heeft benut, minstens toont hij het tegendeel niet aan. Aldus kon de verwerende partij zich op goede gronden steunen op de beslissing van de Dienst Voogdij aangaande het leeftijdsonderzoek dat werd uitgevoerd. Ten aanzien van de Raad staat de leeftijdsbepaling in opdracht van de Dienst Voogdij bijgevolg vast.

Verzoeker betwist het resultaat van het leeftijdsonderzoek niet, maar tracht zijn verklaringen hierover te vergoelijken stellende dat zijn moeder hem dit steeds zo gezegd had (NPO, p. 4-5). Deze uitleg overtuigt echter niet en klaart het verschil van minstens 3,5 jaar tussen verzoekers beweerde leeftijd op basis van zijn geboortedatum en zijn minimumleeftijd op basis van het leeftijdsonderzoek niet uit. Zelfs indien rekening wordt gehouden met zijn culturele achtergrond, waar in Afghanistan de notie inzake leeftijd vager is dan in België, kan niet worden aanvaard dat verzoeker hierover zulke sterk wisselende verklaringen aflegt.

De opgegeven leeftijd is een essentieel element van zijn identiteit en dit betreft een kernelement voor de beoordeling van verzoekers verzoek om internationale bescherming, waarbij dit in direct verband staat met zijn algehele geloofwaardigheid. Aangezien leeftijd een essentieel element is van zijn identiteit, kan de verwerende partij redelijkerwijze stellen dat verzoekers verklaringen over zijn leeftijd zijn algehele geloofwaardigheid aantasten.

De taskara die verzoeker voorlegt, doet hierover niet anders denken.

De Raad herinnert eraan dat hij de bewijswaarde van de voorgelegde stukken soeverein mag beoordelen, ook indien de echtheid ervan niet wordt betwist (RvS 1 oktober 2021, nr. 14.605 (c); RvS 27 oktober 2022, nr. 15.076 (c)). Hij dient niet aan te tonen dat de voorgelegde stukken vals of niet-authentiek zijn, maar het volstaat duidelijk aan te geven waarom deze stukken naar zijn oordeel geen of onvoldoende bewijswaarde hebben.

Uit de objectieve landeninformatie in het administratief dossier (zie verwijzing in de bestreden beslissing, via consulteerbare weblink, COI Focus *"Afghanistan: corruptie en documentenfraude"*, 14 januari 2021 (update)) volgt immers dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten als erg onzeker geldt en dit omwille van grootschalige corruptie, fraude en vervalsing bij het verkrijgen van officiële Afghaanse overheidsdocumenten of documenten die zijn uitgegeven door andere personen of instanties dan de voormalige overheid, alsook omwille van de inmenging van smokkelnetwerken waardoor de authenticiteit van Afghaanse documenten over het algemeen laag is. Verzoeker brengt geen concrete elementen bij waaruit blijkt dat de inlichtingen waarop deze analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn, noch slaagt hij erin om de gemaakte appreciatie te weerleggen of in een ander daglicht te stellen. Bijgevolg kan aan Afghaanse documenten redelijkerwijze maar een zeer beperkte bewijswaarde worden toegekend.

Om dezelfde redenen kan ook aan verzoekers taskara slechts een zeer beperkte bewijswaarde worden gehecht bij het vaststellen van zijn identiteit en het ondersteunen van zijn asielrelaas. Uit de objectieve landeninformatie in het administratief dossier volgt dat dit document onvoldoende bewijswaarde heeft om verzoekers beweerde identiteit aan te tonen, zoals hierboven uiteengezet (zie COI Focus *“Afghanistan: corruptie en documentenfraude”*, 14 januari 2021 (update), p. 25-28) .

Het gewicht dat verder aan deze taskara zou kunnen worden toegekend, moet tevens worden gezien in samenhang met de lage geloofwaardigheid van zijn verklaringen en wordt in casu nog meer ondermijnd door de resultaten van verzoekers leeftijdsonderzoek in opdracht van de Dienst Voogdij van de FOD Justitie.

Verzoekers taskara heeft bijgevolg onvoldoende bewijswaarde om zijn beweerde leeftijd aan te tonen, kan in casu, gelet op zijn beperkte bewijswaarde, niet opwegen tegen de medische resultaten van het leeftijdsonderzoek en kan bijgevolg zijn aangetaste algehele geloofwaardigheid niet herstellen. Te meer in de taskara wordt vermeldt dat zijn leeftijd op het zicht werd vastgesteld: *“As per phisical appearance looks 12 year old in 1397”* (AD CGVS, map 5 met documenten, stuk 5).

6.4. De activiteiten van verzoekers vader en oom H. voor het voormalige Afghaanse leger (ANA), die genoegzaam worden gestaafd aan de hand van de door hem bijgebrachte documenten in dit verband (zie AD CGVS, map 5 met documenten), worden, aldus de verwerende partij, alsnog niet in twijfel getrokken.

Evenwel stelt de verwerende partij terecht vast dat verzoekers verklaringen met betrekking tot zijn vluchtrelaas worden gekenmerkt door verschillende vaagheden, tegenstrijdigheden, merkwaardigheden en onaannemelijkheden, waardoor er geen geloof kan worden gehecht aan het beweerde vluchtrelaas en de beweerde vrees.

6.5. Vooreerst heeft verzoeker slechts een gebrekkige kennis over het werk van zijn vader en zijn oom H. Ondanks het feit dat hij verschillende documenten in verband met het werk van zijn vader voorlegde en aanhaalde dat zijn oom S., de broer van H. en zijn vader en met wie hij samen uit Afghanistan vertrok en samen in het opvangcentrum verblijft, beter op de hoogte was van zijn werk, bleven zijn verklaringen hierover zeer beperkt.

Zo kon hij over H. enkel zeggen dat hij als eerste sergeant bij de grensbrigade in Nangarhar werkte (NPO, p.11). De verwerende partij bemerkt verder terdege: *“U verklaarde niets over zijn taken te weten of op de hoogte te zijn van hoe lang hij gewerkt had, in welke provincies hij werkzaam was, wie zijn bazen en collega’s waren, hoe zijn uniform eruit zag, hoeveel hij verdiende en hoe hij betaald werd (CGVS, p.11-12). Uw uitleg voor uw beperkte kennis van het werk van uw oom H. was dat u een kind was en daarom niet goed op de hoogte was (ibid.). Echter, kan dit niet als een geldige verklaring gezien worden doordat uit de leeftijdstest duidelijk werd dat u ouder bent dan u verklaarde. Bovendien legde u verschillende documenten in verband met het werk van H. voor waaruit u informatie kon halen (zie administratief dossier). Zo legde u zijn werkbadge voor waarop staat dat hij werkzaam was voor het Afghan National Army (ANA) (ibid.). U verklaarde niet te weten hoe uw oom betaald werd, maar legde wel zijn bankkaart voor (ibid.). Ook legde u twee foto’s voor waarop hij in uniform te zien is (ibid.).*

Daarnaast gaf u aan dat uw oom S., de broer van H. en uw vader, waarschijnlijk beter op de hoogte was van zijn werk (CGVS, p.10-12). Aangezien u samen met hem uit Afghanistan vertrok, samen met hem in het opvangcentrum verblijft en uit zijn persoonlijk onderhoud (zie administratief dossier) duidelijk werd dat hij inderdaad beter op de hoogte bleek te zijn, kon van u worden verwacht dat u hem om meer informatie vroeg. Uw gebrek aan kennis kan hierdoor als een gebrek aan interesse gezien worden. Zeker aangezien het werk van uw vader en uw oom H. de reden was waarom u Afghanistan verliet. Bovendien is het opvallend dat u zowel bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) als tijdens uw interview als Mineur Etranger Non Accompagné (MENA) niets over het werk van H. zei (MENA-fiche en CGVS-vragenlijst, d.d. 10.01.2023). Wanneer u ermee werd geconfronteerd dat u hier bij de DVZ niets over zei, gaf u als verklaring dat u niet wist waar uw oom was en daarom niets over hem zei (CGVS, p.12). Aangezien het uw eigen verantwoordelijkheid was om alle belangrijke elementen in verband met uw vrees en vlucht aan te geven, volstond deze verklaring niet. Daarenboven is het niet logisch dat u omdat u niet op de hoogte was van uw ooms locatie, u niet kon vermelden wat voor werk hij in Afghanistan deed. Zeker, aangezien zijn werk er mee voor zorgde dat u Afghanistan verliet (CGVS, p.13).”

Tevens stelt de verwerende partij terdege vast dat verzoekers kennis over de activiteiten van zijn vader niet ver weet te reiken: *“Ondanks dat u verschillende documenten in verband met het werk van uw vader voorlegde en aanhaalde dat uw oom S. beter op de hoogte was van zijn werk, bleven uw verklaringen beperkt. U kon enkel zeggen dat hij als kok in de luchthaven van Kabul werkte en dat hij later naar Bagram werd overplaatst waar hij als soldaat instond voor de pauze van gevangenen (CGVS, p.7-10). U zei zelf*

nooit meer informatie aan iemand gevraagd te hebben over het werk van uw vader (ibid.). Uit zijn National Army Card, waarover u zei dat het zijn rijbewijs was (CGVS, p.3), kon worden afgeleid dat hij werkzaam was bij het ANA (zie administratief dossier). Op zijn werkbadge staat dan weer dat hij bij het ANA werkte en welke rang hij had (ibid.). U legde ook een certificaat voor waarop staat te lezen dat uw vader een Remote Basic Warrior Training volgde in Bagram (ibid.). En van de bankkaart die u van uw vader voorlegde kan worden afgeleid op welke manier hij betaald werd (ibid.). Dat u niet op de hoogte was van bovenstaande informatie ondanks dat u de documenten in uw bezit had en de kans had om meer informatie aan uw oom S. te vragen, wijst op een gebrek aan interesse. Dit heeft een negatieve invloed op het geloof dat aan uw vrees en vluchtrelaas kan worden gehecht.”

Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen concrete en geobjectiveerde elementen aan die voorgaande bevindingen kunnen verklaren, weerleggen of in een ander daglicht stellen.

Verzoeker stelt dat aan hem onredelijk veel gedetailleerde vragen werden gesteld. Echter, zoals hierna zal blijken werden ten aanzien van verzoeker geen onredelijke verwachtingen gesteld.

Vooreerst herinnert de Raad aan het leeftijdsonderzoek waarbij werd vastgesteld dat verzoeker ouder is dan hij verklaarde. Verzoeker betwist dit resultaat niet. Dit leeftijdsonderzoek wijst uit dat verzoeker op het moment van de machtsovername in augustus 2021 minstens 18,5 jaar was, waardoor redelijkerwijs mag worden verwacht dat hij enige kennis heeft over de activiteiten die zijn vader en zijn oom H. reeds geruime tijd voor de machtsovername uitvoerden en dat hij in staat is te antwoorden op een aantal eenvoudige en essentiële kennisvragen omtrent de werkzaamheden van zijn vader en zijn oom H. alsook een aantal gegevens op een doorleefde wijze kan situeren. Dit geldt te meer nu het vermeende profiel van zijn vader en oom H. aan de oorsprong ligt van zijn aangevoerde vrees voor de taliban. Bovendien bemerkt de Raad dat verzoeker op het moment van zijn persoonlijk onderhoud op 19 september 2023 bij het CGVS minstens 20,5 jaar oud was. Er kan dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij in staat is doorleefde en coherente verklaringen af te leggen omtrent de werkzaamheden van zijn vader en zijn oom H.

Verder werden verzoeker, in tegenstelling tot wat hij in zijn verzoekschrift poneert, eenvoudige en essentiële kennisvragen gesteld omtrent de werkzaamheden van zijn vader en oom H., zoals waar zij hebben gewerkt, wanneer zij hiermee zijn begonnen en wat hun functies juist waren. Er kan dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij in staat is doorleefde en coherente verklaringen af te leggen omtrent hun werkzaamheden. Deze vaststelling klemmt des te meer gezien verzoeker in het bezit is van documenten waarin bepaalde zaken waarover hij werd bevraged worden belicht. Verzoeker kan dan ook niet voorhouden dat hem onredelijk veel gedetailleerde vragen werden gesteld. Verzoeker bemerkt in het bijzonder omtrent het loon van zijn vader en oom H. dat het hebben van een bankkaart niet betekent dat het loon ook daarop wordt gestort, maar weet niet te duiden hoe zij dan wel werden betaald. Dat verzoeker voorts verwijzend naar een foto van zijn oom H. moet gissen naar het kleur van het uniform en niet met zekerheid kan zeggen dat dit zijn beroepsuniform is, is tekenend en kan allerm minst worden beschouwd als een detail.

Verzoeker weerlegt noch ontkent daarbij de vaststelling van de verwerende partij dat hij zowel bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) als tijdens zijn interview als Mineur Etranger Non Accompagné (MENA) niets over het werk van H. zei. Het gegeven dat verzoeker dit essentieel element volledig onvermeld liet, terwijl ook de werkzaamheden van zijn oom H., samen met die van zijn vader, aan de oorsprong zouden liggen van zijn aangevoerde vrees voor de taliban, ondermijnt de geloofwaardigheid van zijn voorgehouden vrees voor de taliban omwille van deze werkzaamheden.

Zijn gebrekkige kennis over het werk van zijn vader en oom H. tracht verzoeker verder te vergoelijken door er in zijn verzoekschrift op te wijzen dat hij hiervan nooit op de hoogte werd gebracht, maar hij overtuigt hiermee allerm minst. De Raad herinnert eraan dat uit de leeftijdtest is gebleken dat verzoeker ouder is dan hij verklaarde. Zijn uitleg dat zijn familieleden onder de impuls van zijn ouders hun tewerkstellingen moedwillig hebben verzwegen voor verzoeker om te voorkomen dat “*de jonge kinderen in dit gezin*” zaken gingen rondvertellen, kan dan ook niet zonder meer worden aangenomen. Los daarvan mag redelijkerwijs worden verwacht dat verzoeker zich na zijn vlucht uit Afghanistan hierover nader zou hebben geïnformeerd bij zijn familieleden. De beweerde tewerkstelling van zijn vader en oom H. bij de voormalige Afgaanse overheid ligt immers aan de basis van zijn vlucht uit Afghanistan. Aangezien verzoeker verklaart dat zijn oom S. hiervan beter op de hoogte is en hij in contact staat met deze oom, met wie hij hier in België samen in het opvangcentrum verblijft, mag redelijkerwijze worden verwacht dat verzoeker zich bij hem zou hebben geïnformeerd en dat hij hierover de nodige inlichtingen en achtergrond zou hebben gegeven, te meer zijn oom S. in België moet beseffen dat deze informatie van het grootste belang is voor het verzoek om internationale bescherming.

Verzoeker had dan ook de mogelijkheid om zich omtrent al die aspecten te bevragen. Evenwel is hij sinds het begin van zijn asielprocedure niks meer te weten gekomen over hun werkzaamheden in het verleden,

noch over hun problemen met de taliban (zie infra), hetgeen de geloofwaardigheid van zijn relaas ondermijnt.

Verzoeker houdt voorts voor dat hij niet in staat was de documenten over het werk van zijn vader en zijn oom H. te interpreteren gezien hij analfabeet is. Echter, zoals reeds afdoende aangestipt, kan van verzoeker redelijkerwijs worden verwacht dat hij zich informeert over de documenten die hij neerlegt met het oog op zijn verzoek om internationale bescherming, wat hij in casu klaarblijkelijk naliet om te doen. Dat verzoeker dit heeft nagelaten is niet ernstig mede in het licht van de medewerkingsplicht die rust op zijn schouders en getuigt van een desinteresse die niet te rijmen valt met de door hem beweerde vrees voor vervolging en doet ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn relaas. Dat verzoeker niet eens de moeite zou doen om zich verder te informeren naar de werkzaamheden van zijn vader en zijn oom H., doet dan ook afbreuk aan zijn vrees voor vervolging vanwege de taliban. Dit geldt te meer nu de werkzaamheden van zijn familieleden aan de oorsprong liggen van zijn aangevoerde vrees voor de taliban.

De voorgaande bevindingen in acht genomen, oordeelt de verwerende partij terecht dat deze een negatief effect hebben op de geloofwaardigheid van zijn beweerde vrees en vluchtrelaas.

6.6. Daarenboven is het loutere feit dat verzoeker een familielid is van vroegere leden van het ANSF is onvoldoende om een nood aan bescherming in zijn hoofde aannemelijk te maken. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat er sprake is van een systematische vervolging van familieleden van personen die in het verleden werkzaam waren voor de voormalige Afghaanse overheid (zie o.a. EUAA *“Afghanistan: Targeting of individuals”* van augustus 2022, p. 56-65; EUAA *“Afghanistan: Country Focus”* van januari 2022, p. 45-48; EUAA *“Afghanistan: Country Focus”* van december 2023, p. 56-71; EUAA *“Country Guidance: Afghanistan”* van januari 2023, p. 54-55, EUAA *“Country Guidance: Afghanistan”* van mei 2024, p. 28-30). Familieleden van sommige individuen die onder dit profiel vallen, kunnen evenwel ook vervolging riskeren, bijvoorbeeld in de context van de zoektocht van de taliban naar de persoon die werkzaam was voor de Afghaanse overheid of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de taliban wraak willen nemen op deze persoon en zijn familie.

Een individualiseringsvereiste blijft hier van toepassing; het risico moet in concreto aannemelijk worden gemaakt. Bijgevolg moet in de beoordeling of er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat verzoeker zal worden blootgesteld aan vervolging of ernstige schade bij terugkeer naar zijn land van herkomst, rekening worden gehouden met concrete omstandigheden die in zijn geval risicobepalend (kunnen) zijn. Het is aan verzoeker om met concrete aanwijzingen aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn risicoprofiel(en) dreigt te worden gevisieerd of vervolgd bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst.

Verzoeker slaagt er evenwel niet in dit risico in concreto aannemelijk te maken.

6.7. Verzoeker verklaart dat de taliban voor de machtsovername naar hun huis kwamen op zoek naar zijn vader en dat zij een dreigbrief stuurden gericht aan zijn vader en zijn oom H. (NPO, p.16-17). Na de machtsovername werd zijn vader door hen meegenomen en zijn oom H. gedood (NPO, p.17-18). Nooit eerder hebben de taliban naar verzoeker en zijn oom S. gevraagd (NPO, p.18). Vermits de taliban zijn vader hebben meegenomen en zijn oom H. hebben gedood (NPO, p.17-18), hebben ze in het licht van voormelde informatie in principe geen reden om hun familieleden te viseren. Verzoeker weet zelf ook niet te verklaren waarom hij en zijn oom S. nog door de taliban werden bedreigd (NPO, p. 18).

6.8. Deze vrees kan evenmin blijken uit zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS noch uit de gegevens in het rechtsplegingsdossier, nu verzoeker verder geen geloofwaardige vervolgingsfeiten aanhaalt ten aanzien van zichzelf of zijn familie gelet op zijn beperkte en tegenstrijdige verklaringen hierover.

Vooreerst stelt de verwerende partij terdege vast dat verzoekers verklaringen over de ontvoering van zijn vader en de dood van zijn oom H. oppervlakkig en tegenstrijdig waren.

Omtrent de ontvoering van zijn vader wordt het volgende geduid: *“Zo wist u dat de taliban binnenkwam en uw vader meenam, maar kon u niet zeggen met hoeveel ze waren (CGVS, p.17). U had ze namelijk niet gezien omdat uw moeder u verstopte (ibid.). Het is dan weer merkwaardig dat u wel kon zeggen dat sommige van de taliban over de muur klommen (ibid.). Verder was u niet goed op de hoogte van de bedreigingen van de taliban. Zo wist u niet hoe vaak de taliban voor de machtsovername naar uw huis kwam (CGVS, p.16).”*

Wat betreft de verdwijning en dood van zijn oom H. motiveert de verwerende partij: *“Tijdens het vrij relaas zei u dat zowel uw vader als oom na de machtsovername naar huis kwamen (CGVS, p.13). Later, verklaarde u dan weer dat uw oom na de machtsovername verdween (CGVS, p.18). U verklaarde dat u niet wist hoe en wanneer hij werd meegenomen (ibid.). U zei wel dat uw oom S. hier meer informatie over zou hebben, maar u kon die informatie niet geven (ibid.). Ook bij de DVZ of tijdens uw interview als MENA zei u niets over de verdwijning van uw oom. Bovenstaande zaken zorgen ervoor dat er vraagtekens geplaatst kunnen worden bij de verdwijning en het overlijden van uw oom H. Dit heeft een negatieve invloed op de geloofwaardigheid van uw vrees en vluchtrelaas.”*

Deze motieven worden door verzoeker in zijn verzoekschrift op geen enkele wijze betwist, laat staan ontkracht zodat deze zonder meer overeind blijven en door de Raad worden overgenomen. Verzoekers gebrekkige verklaringen over de ontvoering van zijn vader en dood van zijn oom H., ondergraven de reeds geloofwaardigheid van zijn vrees voor de taliban.

Verder was verzoeker ook van de dreigbrieven niet goed op de hoogte. De verwerende partij stelt hierover terdege: *“U wist niet wat er in de brieven stond of wanneer jullie ze ontvingen (CGVS, p.16-17, 19). U verklaarde uw gebrek aan kennis over de bedreigingen met uw jonge leeftijd (ibid.). Opnieuw moet u hier worden gewezen op de leeftijdstest die deze verklaring tegenspreekt. Bovendien, legde u de twee dreigbrieven voor en had u de kans om meer informatie aan uw oom S. te vragen (CGVS, p.3-4, 16-17, 19). Dit wijst opnieuw op een gebrek aan interesse. Zo zijn de dreigbrieven gedateerd en staat erin wat de taliban precies van jullie wilde (zie administratief dossier).”*

Door louter te volharden dat de verschillende dreigbrieven die zij ontvingen, aantonen dat de taliban het nog steeds op hem gemunt hebben, beperkt verzoeker zich tot een herhaling van zijn eigen standpunt zonder evenwel de concrete motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten of te weerleggen of aan een inhoudelijke kritiek te onderwerpen.

Verzoeker weerlegt noch ontkent overigens de vaststelling van de verwerende partij dat hij het bestaan van de eerste twee dreigbrieven volledig onvermeld liet bij zijn interview als MENA en tijdens zijn interview bij de DVZ, hetgeen de geloofwaardigheid over de beweerde bedreigingen door de taliban geheel ondermijnt.

6.9. Verzoeker legt deze dreigbrieven in kwestie neer (AD CGVS, map 5 met documenten; verzoekschrift, stuk 5); Echter, gelet op de objectieve landeninformatie (COI Focus *“Afghanistan: corruptie en documentenfraude”*, 14 januari 2021; p. 28-29, zie voetnoot 234: COI 14 januari 2021: Canada, Immigration and Refugee Board of Canada, *“Afghanistan: Night letters”*, 10 februari 2015), genieten deze dreigbrieven slechts een beperkte bewijswaarde. Zoals hierboven reeds gesteld, volgt uit de objectieve landeninformatie in het administratief dossier (zie verwijzing in de bestreden beslissing, via consulteerbare weblink, COI Focus *“Afghanistan: corruptie en documentenfraude”*, 14 januari 2021 (update)) dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten als erg onzeker geldt en dit omwille van grootschalige corruptie, fraude en vervalsing bij het verkrijgen van officiële Afghaanse overheidsdocumenten of documenten die zijn uitgegeven door andere personen of instanties dan de voormalige overheid, alsook omwille van de inmenging van smokkelnetwerken, waardoor de authenticiteit van Afghaanse documenten over het algemeen laag is. Er is sprake van grootschalige corruptie en documentenfraude waardoor zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt of op aanvraag als vriendendienst worden gegeven. Veel valse en vervalste Afghaanse documenten zijn door de hoge graad aan corruptie in het land tegen betaling te verkrijgen; er zijn veel documenten in omloop die vervalst zijn en/of die door middel van omkoping van overheidsbeambten of derden worden verworven. Dit geldt zowel voor documenten die uitgaan van de voormalige Afghaanse overheid als voor documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de voormalige overheid. Wat betreft dreigbrieven in het bijzonder, leest de Raad in het rapport van de Canadian Immigration and Refugee Board dat valse dreigbrieven kunnen worden verkregen of tegen betaling op bestelling worden gemaakt. In deze informatie staat verder dat het vrij eenvoudig is om een nachtbrief van de taliban te vervalsen. De verwerende partij stelt in de bestreden beslissing: *“Daarnaast mag niet worden vergeten dat Afghaanse documenten in het algemeen weinig bewijswaarde hebben. Ze hebben hierdoor slechts een zeer beperkte waarde bij het ondersteunen van het vluchtrelaas. Zo blijkt het bijzonder moeilijk om echte van valse Afghaanse documenten te onderscheiden. Verder worden er vervalste talibanbrieven verkocht aan verzoekers om internationale bescherming om hun vluchtrelaas te ondersteunen. Ook de door u neergelegde dreigbrieven kunnen vervalst zijn of enkel en alleen zijn opgesteld met het oog op uw verzoek om internationale bescherming.”*

Verzoeker brengt geen elementen bij waaruit blijkt dat de inlichtingen waarop deze analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn, noch slaagt hij erin om de gemaakte appreciatie te weerleggen of in een ander daglicht te stellen. Door louter aan te klagen dat deze redenering het hem onmogelijk maakt om zijn vluchtrelaas te ondersteunen, slaagt verzoeker er niet in hier anders over te doen denken en gaat hij overigens volledig voorbij aan zijn ongeloofwaardige verklaringen over de bedreigingen door

de taliban. Het gewicht dat aan deze dreigbrieven zou kunnen worden toegekend, moet tevens worden gezien in samenhang met de lage geloofwaardigheid van zijn verklaringen.

Wat betreft de nieuwe dreigbrief gevoegd bij zijn verzoekschrift (stuk 5), die in een andere taal dan deze van de rechtspleging is gesteld, stelt de Raad vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift de inhoud ervan schetst maar geen eensluidende vertaling voorlegt van een beëdigde vertaler bij een Belgische rechtbank naar één van de drie landstalen of naar het Engels bijbrengt zodat de inhoud ervan niet kan worden geverifieerd. Aldus wordt, met toepassing van artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dit stuk niet in overweging genomen.

Verzoeker wijst voorts op usb-stick met video die hij tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS heeft neergelegd. Door louter te volharden in de bewijswaarde ervan, slaagt hij er niet in anders te doen denken over de pertinente motivering van de verwerende partij hierover: *“U verklaarde dat de taliban na uw vertrek nog regelmatig naar jullie huis kwam (CGVS, p.18). U legde hiervan een video neer (zie administratief dossier). Door uw beperkte verklaringen over de situatie waarbij u niet kon zeggen wie van de taliban er komt, hoe vaak ze komen of wat er allemaal gezegd wordt (ibid.), kan er niet zomaar bewijswaarde aan de video worden gegeven. Bovendien kan op geen enkele manier worden vastgesteld door wie, op welke plaats, op welk tijdstip en in welke precieze omstandigheden de video gefilmd werd noch wie de gefilmde personen in kwestie zijn. Er kan niet met zekerheid worden gezegd dat de gewapende personen in de video leden van de taliban zijn. Ook kan nergens uit afgeleid worden dat de vrouwen en kinderen uw familieleden zijn. Daar de video door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie geen garantie biedt over de authenticiteit van wat wordt getoond, kan er ook hierdoor geen bewijswaarde aan worden toegekend. Bovenstaande zaken hebben een negatieve invloed op uw geloofwaardigheid.”* en *“Wat de hierboven besproken video en de foto van de overleden persoon die op de USB staat betreft, kan er op geen enkele manier worden vastgesteld op welke plaats, welk tijdstip en in welke precieze omstandigheden het beeldmateriaal werd genomen. Bovendien moet worden benadrukt dat aan privébeeldmateriaal geen bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie geen garantie bieden over de authenticiteit van wat wordt getoond. Er kan niet met zekerheid worden gezegd of de overleden persoon in kwestie uw oom H. is (zie administratief dossier).”*

Het loutere gegeven dat de video tijdens het persoonlijk onderhoud niet kon worden bekeken omdat de computers buiten werking waren, neemt niet weg dat verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud de mogelijkheid heeft gekregen om hierbij tekst en uitleg te verschaffen (NPO, p. 8). Los daarvan wijst de Raad erop dat verzoeker de gelegenheid heeft om middels zijn verzoekschrift de nodige toelichting te verstrekken met betrekking tot voormelde bevindingen, maar in casu niet overtuigt zoals hierna blijkt. Bovendien blijkt uit het administratief dossier dat deze video door de protection officer wel degelijk werd bekeken en dat een beschrijving ervan terug te vinden is in het administratief dossier (AD CGVS, map 5 met documenten, stuk 13).

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift een usb-stick met een video taliban (stuk 6) en een video woning verzoeker (stuk 9). Dit zou enerzijds de video zijn die reeds eerder werd voorgelegd aan het CGVS en anderzijds een nieuwe video waarin beelden zouden te zien zijn van de omgeving rond zijn woning. Verzoeker wil hiermee aantonen dat het duidelijk gaat om dezelfde woning als in de oorspronkelijke video. Hierbij moet worden opgemerkt dat de procedure bij de Raad, overeenkomstig artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet, schriftelijk is. Een usb-stick kan niet worden aanzien als een geschrift of schriftelijk stuk. De Vreemdelingenwet, noch het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen voorziet in de mogelijkheid tot het bijbrengen van andere stukken dan schriftelijke stukken, zoals usb-sticks of andere elektronische dragers.

In deze zin kan de Raad dan ook geen elektronische dragers overmaken aan de verwerende partij, enkel de verwerende partij op de hoogte brengen dat een verzoekschrift werd overgemaakt met een elektronische drager. Indien verzoeker zelf een usb-stick overmaakt aan de verwerende partij, is er verder geen zekerheid dat daarop dezelfde inhoud staat vermeld. Bovendien dient erop te worden gewezen dat de usb-stick een computervirus kan bevatten dat zich na consultatie door de Raad op de computer of het netwerk van de Raad kan verspreiden. Het staat verzoeker vrij de inhoud van de usb-stick toe te lichten en/of te printen in een verzoekschrift of aanvullende nota.

Hoe dan ook, in zoverre kan worden aangenomen dat de verklaringen van verzoeker over de beelden op de usb-stick overeenstemmen met de inhoud ervan en gelijkaardig zijn aan de foto's gevoegd aan het verzoekschrift van de omgeving rond zijn woning (stuk 8), zoals zijn advocaat ter terechtzitting verduidelijkt, bemerkt de Raad het volgende. Uit loutere beelden en foto's van de omgeving van en rond diezelfde woning als in de oorspronkelijke video, kan nog steeds niet worden vastgesteld door wie, op welke plaats, op welk tijdstip en in welke precieze omstandigheden de oorspronkelijke video gefilmd werd

noch wie de gefilmde personen in kwestie zijn. Verzoeker wijst op de uitrusting en uniformen van de gefilmde personen zodat moet worden aangenomen dat dit wel degelijk militanten zijn van de taliban. Videobeelden kunnen echter gemakkelijk in scène zijn gezet zodat hieraan slechts beperkte bewijswaarde kan gehecht worden. Ze bieden geen garantie over de authenticiteit van wat wordt afgebeeld noch kunnen ze worden geverifieerd. Daarenboven kunnen via deze video's en foto's geenszins de precieze omstandigheden en periode worden afgeleid waarin deze werden gemaakt. Dergelijke video's en foto's zijn slechts momentopnames en tonen geenszins de concrete omstandigheden aan waarin ze zijn gemaakt.

Wat betreft de foto's waarvan verzoeker stelt dat deze de verwondingen tonen van zijn broer en oom R. aangebracht door de taliban of militanten ervan (verzoekschrift, stuk 7; stuk aanvullende nota), stelt de Raad vast dat op basis van deze foto's niet kan worden opgemaakt of de afgebeelde personen effectief verzoekers broer en oom R. betreffen. Er zijn geen bijkomende bewijskrachtige elementen die ondersteunen dat deze personen daadwerkelijk zijn broer en oom R. betreffen, zodat deze personen om het even wie kunnen zijn. Evenmin kan op basis van deze foto's worden aangenomen dat deze personen verwond werden in omstandigheden zoals door verzoeker beweerd. De Raad herinnert er verder aan dat aan privé-foto's slechts een beperkte bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld en de verwerende partij noch Raad enig zicht heeft op waar en onder welke omstandigheden deze foto's werden gemaakt.

6.10. De Raad benadrukt dat de door verzoeker neergelegde documenten deel dienen uit te maken van een integrale geloofswaardigheidsbeoordeling en moeten worden beoordeeld en gewogen binnen het geheel van alle relevante verklaringen, stukken en objectieve landeninformatie. Hoewel verzoeker een inspanning heeft gedaan om zijn verzoek om internationale bescherming met stukken te staven, volstaan voormelde stukken wegens hun beperkte bewijswaarde en inhoud, zoals hierboven uiteengezet, niet om een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aannemelijk te maken. De voorgelegde stukken worden verder niet aangevuld en geruggesteund door geloofwaardige verklaringen. De inhoud, waarvan verzoeker overigens amper kennis heeft, en beperkte bewijswaarde van deze stukken wegen niet op tegen de verschillende vaagheden, tegenstrijdigheden, merkwaardigheden en onaannemelijkheden die zijn verklaringen kenmerken alsook zijn lacunaire kennis.

Aldus is de Raad van oordeel dat aan de door verzoeker neergelegde stukken, gezien in samenhang met zijn ongeloofwaardig bevonden verklaringen, slechts een zeer beperkt gewicht kan worden toegekend dat in elk geval niet volstaat om verzoekers vrees voor vervolging door de taliban omwille van de vroegere werkzaamheden van zijn vader en oom H. aan te tonen.

6.11. Het geheel aan documenten en verzoekers verklaringen in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, alsook verzoekers individuele omstandigheden in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, besluit de Raad samenvattend en in navolging van de verwerende partij dat verzoeker er niet in slaagt om zijn problemen en die van zijn familieleden aannemelijk te maken en hij bijgevolg niet aantoonde dat er op dit ogenblik, wat hem betreft, een actuele of gegronde vrees vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer naar Afghanistan bestaat.

Voor de volledigheid bemerkt de Raad dat ook ten aanzien van het beschermingsverzoek van verzoekers oom S., met wie hij uit Afghanistan is vertrokken, een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen.

Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Aldus blijkt niet dat verzoeker voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond. Evenmin zijn daartoe andere concrete indicaties.

B. (Toegeschreven) verwestering / normoverschrijding

6.12. In de bestreden beslissing en in de aanvullende nota van de verwerende partij wordt gesteld dat uit de (geactualiseerde) landeninformatie niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar Afghanistan het bestaan van een nood

aan internationale bescherming aan te tonen, dat personen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan evenwel door de taliban of de Afghaanse gemeenschap met argwaan kunnen worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting, o.a. omwille van de perceptie verwesterd te zijn maar dat niet elke Afghaan die terugkeert hetzelfde risico loopt om te worden beschouwd als verwesterd. Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen.

De verwerende partij stelt in dit verband op goede gronden vast: *“In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.”* Dit motief wordt door verzoeker ongemoeid gelaten.

Op basis van het geheel van deze vaststellingen wordt in de bestreden beslissing besloten dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden, dat deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden en dat verzoeker geen informatie aanbrengt waaruit het tegendeel blijkt. De Raad kan slechts vaststellen dat in het verzoekschrift de motieven van de bestreden beslissing op dit punt volledig ongemoeid worden gelaten en geen vrees voor vervolging omwille van (gepercipieerde) verwestering wordt aangevoerd en hij verder ook in de loop van de procedure bij de Raad geen enkel concreet element bijbrengt waaruit zou kunnen blijken dat de beoordeling in de bestreden beslissing op dit punt niet correct zou zijn. Gelet op het voorgaande maakt verzoeker in de huidige stand van zaken en op basis van de elementen in het rechtsplegingsdossier niet concreet aannemelijk dat hij omwille van zijn verblijf in België in geval van terugkeer als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele en sociale normen heeft overschreden.

6.13. Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

7. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

7.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, brengt verzoeker geen concrete elementen aan waaruit een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

7.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover, waarbij wordt geconcludeerd dat geen geloof kan worden gehecht aan de beweerde problemen met de taliban en hij evenmin aannemelijk heeft gemaakt dat hij louter omwille van zijn verblijf in België zal worden vervolgd of geviséerd door de taliban of anderen, al dan niet omwille van een (toegeschreven) verwestering/normoverschrijding.

7.3. Wat betreft de humanitaire situatie, hongersnood en gezondheidscrisis in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU).

Uit een samenlezing van de bewoordingen van de in de bestreden beslissing aangehaalde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die kan worden aangemerkt als ernstige schade (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt derhalve dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de "Country Guidance: Afghanistan" van EUAA van mei 2024 (p. 101: *"Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor."*).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, in casu de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die heden ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

Uit de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, volgt dat de oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan, inclusief de gezondheidszorg en voedsel-toegang, in wezen multidimensionaal zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in het land is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban, die door de internationale gemeenschap niet worden erkend als een legitieme Afghaanse overheid, kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, deels wegens het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met verdere gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden; Afghanistan blijft zeer kwetsbaar voor natuurrampen gerelateerd aan de klimaatverandering, zoals aanhoudende ernstige droogte, overstromingen en natuurrampen, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie. De droogte in periode 2021-2023 was één van de ergste droogteperiodes in de Afghaanse geschiedenis, verder waren er de overstromingen van 2022. Hulpverlening kende na de machtsovername moeilijkheden, o.m. als gevolg van gestegen kosten, moeilijkheden bij geldtransfers naar Afghanistan, het feit dat bepaalde talibanministers op de sanctielijst van de Verenigde Naties stonden en het verbod voor vrouwen om voor ngo's of de VN te werken. Hoewel hun economisch beleid voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale

hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan alsnog escaleerde tot een hongercatastrofe. Bovendien hebben de taliban maatregelen genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp. Gedwongen repatriëring van Afghanen uit de buurlanden heeft eveneens een impact gehad op de economie en lokale gemeenschappen met beperkte middelen onder druk gezet. Het wordt voor vrouwen steeds moeilijker om voor de de facto-overheden te werken; de private sector blijft wel open voor vrouwelijke werknemers, ondernemers en zelfstandigen. Niettemin zorgt het gebrek aan tewerkstellingsmogelijkheden ervoor dat meer en meer vrouwen in precare situaties terechtkomen, vooral wanneer het vrouwelijke gezinshoofden betreft.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie evenwel niet blijken dat de huidige precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan (overwegend) zou worden veroorzaakt door gedragingen, laat staan door handelingen of nalatigheid van opzettelijke en intentionele aard, van de taliban en/of een andere actor in de zin van artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt geen concrete elementen aan die een ander licht kunnen werpen op voorgaande analyse.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdoleerd of dat hij behoort tot een groep van geïdoleerde personen. Hij voert niet aan, noch toont hij aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precare socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM, met name *“in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”* (EHRM 27 mei 2008 (GK), nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk). Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM in casu buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

7.4. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geïdoleerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afgaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en het *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard.

In de referentieperiode juli – september 2023 bevinden de belangrijkste werkterreinen van het NRF en andere verzetsgroepen zich oorspronkelijk in het noordoosten, voornamelijk in de provincie Panjshir en aangrenzende gebieden. In 2022 breidden ze hun activiteiten verder naar het noorden uit, met name naar de provincies Takhar en Badakhshan. Het NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvoien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban ondernemen doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers. De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen.

Wat betreft 2023 wordt er voor de eerste helft van dat jaar gewag gemaakt van een daling in de activiteiten van verzetsgroepen waarbij het NRF wordt omschreven als 'verzwakt' na taliban-acties tegen deze groep (EUAA *"Afghanistan: Country Focus"* van december 2023, p. 31).

Ook het aantal ISKP-aanvallen neemt aanzienlijk af in de referentieperiode juli 2022 tot en met september 2023, en dit na taliban-operaties tegen deze groep. Tevens worden de capaciteiten van ISKP omschreven als *"verminderd"* en *"beperkt"*. ISKP is hoofdzakelijk nog actief in het oosten alsook in Kaboel en enkele noordelijke gebieden. Ze viseren daarbij voornamelijk talibanstrijders, taliban-functionarissen, religieuze leiders en bepaalde etnisch-religieuze minderheden zoals sjiitische Hazara en sikhs alsook buitenlandse doelwitten (incl. de Russische en Pakistaanse ambassade en een Chinees hotel in de stad Kaboel) (EUAA *"Afghanistan: Country Focus"* van december 2023, p. 32-34).

In de referentieperiode 1 juli 2022 – 12 januari 2024 eist het *Afghanistan Freedom Front* (AFF) een toegenomen aantal aanvallen tegen taliban-doelen op. Op X, voorheen Twitter, beweert het AFF, 43 aanvallen te hebben uitgevoerd in de periode 1 oktober 2023 – 15 januari 2024, waarvan 19 in november 2023, zoals gerapporteerd door *BBC Monitoring*. De meeste aanvallen zouden zijn uitgevoerd in Kabul en de noordoostelijke provincies Laghman, Kapisa, Parwan en Takhar. Eén geclaimde aanval werd uitgevoerd in de stad Kandahar. In diezelfde referentieperiode registreren ACLED en de UCDP ook aanvallen waarbij het AFF betrokken was (respectievelijk 36 en 38 veiligheidsincidenten). Er werden veiligheidsincidenten geregistreerd zowel in de bovengenoemde provincies, als in de provincies Baghlan, Balkh, Panjshir en Samangan. De UCDP registreert echter geen enkel veiligheidsincident in Takhar. De secretaris-generaal van de VN beschrijft het AFF als *"meest actieve groep"* tijdens de laatste referentieperiode die loopt van 18 september tot 1 december 2023, terwijl hij het NRF omschrijft als *"veel minder actief dan in 2022"* (COI *Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 2 februari 2024, p. 5).

De secretaris-generaal van de VN stelt ook vast dat het NRF geen aanvallen uitvoert in zijn voormalige bolwerk in de provincie Panjshir. ACLED noch UCDP registreren enige veiligheidsincidenten waarbij het NRF betrokken is in Panjshir in de periode 1 oktober 2023 – 12 januari 2024, maar wel in andere delen van Afghanistan. Bij geregistreerde ACLED-incidenten, waarbij het AFF en NRF betrokken zijn, zijn de de facto militaire troepen of de de facto politiemacht de doelwitten. ACLED registreert 36 veiligheidsincidenten waarbij het AFF en 23 waarbij het NRF betrokken is in de periode 1 oktober 2023 – 12 januari 2024. In diezelfde periode registreert de UCDP 38 veiligheidsincidenten waarbij het AFF en 22 waarbij het NRF betrokken is. In het kader van voorgaande incidenten worden geen burgerdoden geregistreerd (COI *Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 2 februari 2024, p. 5).

De secretaris-generaal van de VN constateert een algemene daling van het aantal aanvallen dat wordt opgeëist door of toegeschreven aan ISKP. In de periode van 1 augustus tot 7 november 2023 registreerden de VN 8 ISKP-aanslagen in 3 provincies. Drie van deze aanvallen waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap, waaronder een aanval in Pul-e Khumri, en twee van de aanvallen in Dasth-e Barchi (op 23 oktober en 7 november 2023). ACLED-gegevens wezen ook op een daling van het aantal veiligheidsincidenten waarbij ISKP betrokken was in 2023 (49 incidenten in totaal) in tegenstelling tot 2022 (199 incidenten). Ook Human Rights Watch constateerde een afname van ISKP-aanvallen in 2023 (COI *Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 2 februari 2024, p. 7).

Wat betreft de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteert de UCDP 781 incidenten, waarbij de meeste incidenten plaatsvinden in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Baghlan en Nangarhar op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA *"Afghanistan: Country Focus"* van december 2023, p. 30).

UCDP rapporteert in deze periode 619 burgerdoden als gevolg van 302 incidenten (EUAA *"Afghanistan: Country Focus"* van december 2023, p. 36). In diezelfde referentieperiode documenteert ACLED, 1 618 veiligheidsincidenten, waarvan de meesten vallen in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Badakhshan en Baghlan op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA *"Afghanistan: Country Focus"* van december 2023, p. 29-30).

In Kaboel worden door UCDP, 108 incidenten gedocumenteerd met 165 burgerdoden (EUAA *"Afghanistan: Country Focus"* van december 2023, p. 34).

ACLED registreert in totaal 189 doden als gevolg van explosies/afstandsgelateerd geweld in de provincie Kaboel, in tegenstelling tot het totale aantal van 537 doden in heel Afghanistan als gevolg van explosies/afstandsgelateerd geweld. Bij het opnemen van 'gevechten' en 'geweld tegen burgers' wijzen ACLED-gegevens op 336 doden in de provincie Kaboel. De 41 geregistreerde gevechten in de provincie hadden voornamelijk betrekking op confrontaties tussen de taliban en ISKP, en de taliban en het NRF en het AFF.

UNAMA registreert in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62, en UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023). Hiervan valt meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. 'Explosive remnants of war' zijn verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers zijn het slachtoffer van 'targeted killings'. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict-gelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023).

De VN Human Rights Council stelt in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalt tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's alle met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

In de referentieperiode van 1 juli 2022 – 12 januari 2024 documenteert ACLED, 1 826 veiligheidsincidenten. Kabul is de provincie met de meeste geregistreerde incidenten, gevolgd door Takhar, Panjshir, en Badakhshan en Baghlan op respectievelijk de derde en vierde plaats (EUAA *Country Guidance Afghanistan, mei 2024*, p. 113; COI *Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 2 februari 2024, p. 4).

In diezelfde referentieperiode worden er volgens de UCDP-gegevens in totaal 713 dodelijke burgerslachtoffers geregistreerd, waarvan de meesten vallen in de provincie Kaboel (199), gevolgd door Herat (61), Nangarhar (38), Baghlan (31) Kunduz (179), Balkh (92) en gevolgd door Samangan, Kandahar, Balkh en Takhar. Gevechten tussen de taliban en het NRF/AFF vinden voornamelijk in deze provincies plaats. Meer dan de helft van de dodelijke slachtoffers in deze provincies valt in de maanden juli – oktober 2022.

Volgens de UCDP-gegevens zijn in de periode augustus – november 2022, 144 burgerdoden (23% van alle burgerdoden in die referentieperiode) het gevolg van vier aanvallen tegen religieuze plaatsen en sjiitische doelen in Kaboel, Herat en Samangan.

In de periode 1 juli 2022 – 12 januari 2024 registreert de UCDP in de provincie Kaboel in totaal 199 burgerdoden als gevolg van 245 veiligheidsincidenten. De meeste burgerdoden als gevolg van 'aanvallen tegen burgers' worden toegeschreven aan ISKP, gevolgd door aanvallen tegen burgers door onbekende actoren en de de facto regering. Verder worden in Kabul 30 burgerdoden gemeld bij 32 veiligheidsincidenten waarbij de de facto regering aan de ene kant en ISKP aan de andere kant betrokken zijn.

Volgens de ACLED-gegevens is Kaboel de provincie met de meeste veiligheidsincidenten gecodeerd als "explosies/geweld op afstand". In de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 12 januari 2024 registreert ACLED in totaal 393 dodelijke slachtoffers onder strijders en niet-strijders.

Het Internationaal Comité van het Rode Kruis (ICRK) registreert 541 veiligheidsincidenten met landmijnen en explosieve resten ('Explosive remnants') in januari – juni 2022. Bij deze incidenten raken in totaal 1 092 mensen gewond of gedood. De incidenten vinden voornamelijk plaats in het zuiden en het oosten van Afghanistan (EUAA *Country Guidance Afghanistan, mei 2024*, p. 114-115).

In de periode van 1 oktober 2023 tot 12 januari 2024 documenteert ACLED 207 veiligheidsincidenten, waarvan 69 gecodeerd worden als “gevechten”, 33 als “explosies/geweld op afstand” en 105 als “geweld tegen burgers” (COI *Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 2 februari 2024, p. 4).

UCDP documenteert 118 veiligheidsincidenten en 93 burgerdoden.

In diezelfde referentieperiode zijn de de facto militaire troepen de actoren die het vaakst betrokken zijn bij veiligheidsincidenten geregistreerd door ACLED met burgers als doelwit (67 incidenten in totaal). De UCDP registreert 21 van dergelijke incidenten, met 15 burgerdoden als gevolg.

ACLED registreert 25 veiligheidsincidenten waarbij burgers het doelwit zijn van onbekende actoren, en 11 gebeurtenissen waarbij ISKP betrokken is.

De UCDP registreert 10 van zulke incidenten, waarbij 13 burgerdoden vallen. Bovendien registreert de UCDP 8 incidenten die geclaimd of toegeschreven worden aan ISKP en die 51 burgerdoden veroorzaken. In 2023 zijn er geen sektarische aanvallen tegen de sjjiitische Hazara gemeenschap geregistreerd, totdat een zelfmoordterrorist op 13 oktober 2023 een sjjiitische moskee aanvalt in Pul-e Kumri (provincie Baghlan). De schattingen van het aantal doden en gewonden lopen uiteen. Volgens de taliban veroorzaakt die aanval 7 doden en 1 gewonde, terwijl de *New York Times* melding maakt van “minstens” 17 doden en ‘tientallen’ gewonden en UNAMA het heeft over 21 doden en 30 gewonden. ISKP eist de verantwoordelijkheid voor de aanslag op (COI *Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 2 februari 2024, p. 6).

Uit voorgaande cijfergegevens blijkt dat de daling van het geweld zich voortzet en verder als gevolg heeft dat de wegen significant veiliger worden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. Ontheemding wegens conflictgerelateerd geweld is afgenomen en vindt zijn oorzaak momenteel eerder in de moeilijke economische situatie en natuurrampen. UNHCR documenteert 274 012 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun regio's van herkomst en de IOM meldt dat in 2022 in totaal 1 525 577 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA “*Afghanistan: Country Focus*” van december 2023, p. 41 en EUAA *Country Guidance Afghanistan*, mei 2024, p. 115).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

Deze beoordeling vindt steun in de EUAA “*Country Guidance: Afghanistan*” van mei 2024, die is gebaseerd op actuele landeninformatie zoals opgenomen in de EUAA “*Afghanistan Country Focus*” van december 2023 en de EUAA COI Query “*Major legislative, security-related, and humanitarian developments 1 October 2023 to 31 January 2024*” van 2 februari 2024.

Om uit te maken of er sprake is van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van “*willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict*”, wordt verder rekening gehouden met de daadwerkelijke bestemming van de verzoeker in geval van terugkeer naar het betrokken land of gebied (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 40; HvJ 10 juni 2021, C-901/19, pt. 43).

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Nangarhar. Uit landeninformatie blijkt dat voor deze provincie geen reëel risico bestaat dat een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld, waardoor de vraag, naar het al dan niet voorhanden zijn van persoonlijke omstandigheden, die het risico op ernstige schade kunnen verhogen, zich in casu niet stelt. Voorgaande ligt in dezelfde lijn als de *Country Guidance Afghanistan* van mei 2024 (p. 117).

Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop deze analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn, of die de gemaakte appreciatie kan weerleggen of in een daglicht stellen.

7.5. Aldus toont verzoeker niet aan dat er in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

Gelet op wat voorafgaat is verzoekers verwijzing naar artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet niet dienstig.

8. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS werd gehoord. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de verwerende partij zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. De stelling dat de verwerende partij niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt niet.

Verzoeker heeft geen argumenten, gegevens of stukken aangebracht die een ander licht werpen op de motieven die de bestreden beslissing kunnen schragen en evenmin nieuwe elementen ontwikkeld die wijzen op een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet.

9. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen, gelet op het voorgaande, bijgevolg evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

10. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie februari tweeduizend vijftientig door:

M. MAES TORRES LOREDO, kamervoorzitter

T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES TORRES LOREDO